

højtærede Minister ikke har konfereret med sine Kolleger om det store Spørgsmaal, hvorledes deres Stilling skal være til Forsvarskommissionen, har han naturligvis heller ikke konfereret med den højtærede Indenrigsminister om, hvilke Forholdsregler der skal tages overfor Brugsforeningerne. Det var en elskværdig Tale og ikke andet. Men disse jævne Handelsmænd — det er Provinsens Handelsforeninger, der have bedt mig om at rette Forespørgselen —, der ikke kende Ministre, Statsmænd og andre store Mænd, tro, at naar en Minister siger noget, sker der Torden over det hele Land. De tro, at efter store Aarsager maa der komme store Virkninger. Men det er jo ikke saaledes. For imidlertid at berolige disse Mænd vil jeg tillade mig paa deres Vegne at spørge den højtærede Trafikminister, den Gang han lovede Brugsforeningerne Statens Bevaagenhed: Sig mig lille Karen, hvad mente du da?

Jeg skal tillade mig at gøre en Bemærkning af mere politisk Art, den bliver ganske kort, thi Politik er et Arbejde, der ikke ligger for mig, jeg mangler Evnen til det. Der er et Punkt, hvor det højtærede Ministerium har lidt et Nederlag, og det er jeg glad ved. Ministeriet fremgik af den egentlige Gruppeparlamentarisme, der er ikke en Højremand i Landet, det kan jeg forsikre om, der vil acceptere denne Gruppeparlamentarisme i nogen som helst Form. Den er skadelig og farlig. En Gruppeparlamentarisme betyder, at hver Gang der kommer en Revne her inde paa Rigsdagen — og Venstre har jo en vidunderlig Evne til at revne —, selv om der ikke findes nogen tilsvarende Rift ude mellem Vælgerne, skulle vi til at skifte Ministerium. Denne Gruppeparlamentarisme har lidt sit Nederlag, idet Ministeriet staar saa svagt, at det maa opgive at regere med den enkelte Gruppe. Man behøver ikke en Gang af den Grund at vente til næste Valg. Jeg behøver sikkert ikke at være meget langsynet, naar jeg allerede ser det ærede Medlem, der i Afgørelsens Time kommer til at spille samme Rolle for Regeringspartiet, som den ærede Justitsminister spillede for de moderate i 1894. Jeg tror derfor at kunne sige, at denne Gruppeparlamentar-

isme har lidt sit Nederlag. Det staar for mig saaledes, at der ikke er nogen anden Mulighed for den højtærede Regering end at trække sig tilbage i den Stilling at indrømme, at den sidder efter Kongens Villie, og den har den Opgave at forhandle med os. Den har egentlig en smuk Stilling. Den kan sikkert gennemføre sine Sager ved at støtte sig til den ene Side hver anden Gang. Den staar saaledes, at i Fald den ønsker at gaa til den ene Side, kan den der faa den Hjælp, den skal have, og hvis den ønsker at gaa til den anden Side, vil den ogsaa kunne faa Hjælp der, forudsat at Lovene ikke ere alt for daarlige, og det vil jeg udtale Haabet om, at de ikke blive.

Endnu vil jeg omtale en Udtalelse af det ærede Medlem for Ringsted (Zahle). Det ærede Medlem talte om Samlingspolitikken og spurgte, hvor Højre stod i den. Jeg vil først og fremmest sige om denne Samlingspolitik, at hvad mente det ærede Medlem egentlig? Grev Ahlefeldt udtalte paa et Møde, at paa den ene Side stode de besiddende, paa den anden de besiddelsesløse. En saadan Politik kalder jeg en Sammenrotning, en saadan Samlingspolitik vil jeg aldrig være med til. Jeg er der fuldstændig enig med en af de frikonservative Redaktører, Redaktøren af Lolland-Falsters Stiftstidende, den højtærede Udenrigsministers Redaktør, tror jeg, i, at en Delingslinie paa den Plan, de besiddelsesløse paa den ene Side, de besiddende paa den anden, er, rent bortset fra, at den er temmelig vanskelig at trække, i sig selv en Sammenrotning, en afskyelig Sammenrotning, som jeg aldrig vil gaa med til. Saa vil jeg hellere gaa ud af dansk Politik, hvis Linien skal lægges paa den Bø. Men der kunde ogsaa tænkes en anden Slags Samlingspolitik, den nemlig, at Dele af Befolkningen samle sig, fordi de ønske at gennemføre forskellige Sager, der ere tilstrækkelig store. Det er sket, og det vil sikkert ske igen. Vi saa det i Fjor under Modstanden mod Prygleparagraffen, hvor Professor Matzen, Professor Nellesmann og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) gik sammen. Der var næsten en Alliance, i alt Fald en entente cordiale mellem dem, men da Kampen var forbi, toge de selv-